



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **W. E.s.r.o.**, se sídlem, zastoupen: doc.JUDr.Martinem Kopeckým,CSc, advokátem se sídlem Revoluční 24, Praha 1 proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Vršovická 65, Praha 10 v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

t a k t o :

- I. **Ministerstvo životního prostředí je povinno rozhodnout o žádosti žadatele W. E. s.r.o. ze dne 11.3.2011 ve znění žádosti ze dne 11.6.2012 o stanovení průzkumného území M. V. ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342,-Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce doc.JUDr.Martina Kopeckého, CSc, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, která dle jeho názoru spočívá v tom, že ode dne rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 18.1.2013, kdy k rozkladu bylo zrušeno

rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2012 a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí, do dne podání žaloby žalovaný správní orgán ve věci nerozhodl. Poukázal na ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu, podle něhož je zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí 30 denní, tato zákonná lhůta již uplynula. Podáním ze dne 29.5.2013 se žalobce bránil proti nečinnosti žalovaného u ministra životního prostředí, k nápravě však nedošlo. Navrhl proto, aby soud uložil žalovanému rozhodnout v přiměřené lhůtě.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že podle § 79 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) musí být splněna podmínka vyčerpání všech prostředků stanovených k ochraně žalobce proti nečinnosti příslušného správního orgánu. Dopisem ze dne 29.5.2013 žalobce sice požádal ministra o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), usnesením ze dne 20.8.2013 však ministr nečinnost žalovaného neshledal, žádosti proto nevyhověl. Poukázal na ustanovení § 4a odst. 3 geologického zákona, které ukládá zveřejnit přijetí žádosti o stanovení průzkumného území v Obchodním věstníku, v důsledku čehož se zahájení správního řízení odkládá o 30 dnů ode dne oznámení přijetí žádosti v Obchodním věstníku. V předmětném řízení byla žádost o stanovení průzkumného území účastníkem řízení zůžena písemností ze dne 11.6.2012, tím došlo k významné změně předmětu řízení, proto po té, kdy předcházející rozhodnutí z 21.6.2012 bylo rozhodnutím ministra ze dne 16.1.2013 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, postupoval žalovaný k postupu podle § 4a odst. 3 geologického zákona, neboť s ohledem na značně odlišný předmět řízení, kdy došlo k výraznému omezení rozlohy průzkumného území, měl žalovaný za to, že nelze odepírat práva potencionálním účastníkům řízení vstoupit do řízení o stanovení průzkumného území konkurenční žádostí. Následně byla zpráva o změně rozsahu žádosti uveřejněna v Obchodním věstníku. Na základě analogického užití ustanovení § 4a odst. 3 geologického zákona do 30 dnů od zveřejnění žádosti neběží správnímu orgánu zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí. Předmětná zpráva byla v obchodním rejstříku zveřejněna dne 6.8.2013, lhůta pro vydání rozhodnutí počala běžet dne 7.9.2013. Ministr životního prostředí ve svém usnesení ze dne 20.8.2013 vycházel ze správného předpokladu, že žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nelze vyhovět, neboť v době jeho rozhodování žalovanému neběžela lhůta pro vydání rozhodnutí. Tím dle názoru žalovaného nebyla splněna podmínka daná ustanovením § 79 odst. 1 s.ř.s., žalovaný nevyčerpal prostředky, které mu správní řád pro řízení u žalovaného k jeho ochraně proti nečinnosti stanoví. Pořádková lhůta pro vydání rozhodnutí, která počala běžet po uplynutí 30 denní lhůty po uveřejnění v Obchodním věstníku dne 7.9.2013, dosud neuplynula, jedná o zvláště složitý případ podle § 71 odst. 3 písm. c) správního řádu. Žalovaný vyčkává na potřebná vyjádření dotčených orgánů a po shromáždění všech podkladů bezodkladně rozhodne. Navrhl, aby soud žalobu podle § 76 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl jako nepřipustnou, popř. zamítl jako nedůvodnou.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného poukázal na to, že žádost o stanovení průzkumného území podal již v březnu roku 2011, poprvé se domáhal u žalovaného ochrany proti nečinnosti podle § 80 správního řádu podáním ze dne 10.12.2012. Ministr životního prostředí rozhodl o rozkladu dne 18.1.2013. Žalovaný se brání tím, že nyní běží lhůta v souvislosti se zveřejněním žádosti v Obchodním věstníku. Žalobci není známo, na co žalovaný 7 měsíců od uvedeného zrušujícího rozhodnutí ministra čekal. Je pravdou, že podáním ze dne 11.6.2012 vzal žalobce částečně zpět žádost, provedl zmenšení plochy průzkumného území, o které původně žádal. Žalovaný měl následně v předmětné části řízení zastavit a meritorně rozhodnout o zbývajících částech předmětu žádosti. Žalobce nepodal novou žádost, neexistuje žádný zákonný důvod, proč by žalovaný měl cokoliv zveřejňovat

v Obchodním věstníku. Na svém procesním kroku o zúžení své žádosti, k němuž přistoupil proto, aby se v budoucnu vyhnul možným střetům zájmů v souvislosti s ochrannými pásmy zdrojů vody, nevidí žalobce nic nezákonného, žalovaný však žalobci podsouvá účelovost postupu, hovoří o ochraně práv dotčených osob, aniž je blíže specifikuje. Během doby dvou a půl let trvání řízení měl žalovaný dostatek času seznámit se s věcí samotnou a učinit všechny nezbytné procesní kroky. Ani skutečnost, že ministr žádosti o ochranu proti nečinnosti, kterou žalobce podal, nevyhověl, nic nemění na důvodnosti podané žaloby.

Při jednání u Městského soudu v Praze setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce zpochybnila nutnost uplatnit opatření proti nečinnosti v řízení, ve kterém rozhoduje ústřední orgán státní správy, zástupce žalovaného poukázal na to, že se musí vypořádávat s otázkou účastenství obcí v souvislosti se zúžením podané žádosti.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 14.3.2011 podal žalobce k Ministerstvu životního prostředí žádost ze dne 11.3.2011 o stanovení průzkumného území M. V. podle § 4 zákona č. 62/1998 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 62/1998 Sb.“), a to pro průzkum výhradního ložiska černého uhlí M. p. I 3 075300 vhodného pro podzemní zplynování. Podáním žalobce ze dne 11.6.2012 žalobce zúžil původně podanou žádost, tímto podáním došlo ke zmenšení plochy navrhovaného průzkumného území.

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 21.6.2012 čj: 636/500/11 21604/ENV/11 (dále „rozhodnutí ze dne 21.6.2012“) nebylo žádosti žalobce vyhověno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém rozhodl ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 16.1.2013 čj: 17/M/13 416/ENV/13, sp.zn. R/2459 tak, že rozhodnutí ministerstva ze dne 21.6.2012 se ruší a věc se vrací ministerstvu jako správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Toto rozhodnutí ministra nabylo právní moci dne 22.1.2013.

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žádostí ze dne 29.5.2013 se žalobce domáhal s odkazem na § 80 správního řádu provedení opatření proti nečinnosti žalovaného správního orgánu. O této žádosti rozhodl ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 20.8.2013 tak, že této žádosti nevyhověl, a to s odůvodněním, že bylo provedeno šetření předmětné věci a bylo zjištěno, že ministerstvo po analýze skutkového a právního stavu podalo objednávku týkající se oznámení změněné žádosti v Obchodním věstníku podle § 4a odst. 2 zákona č. 62/1988 Sb. Samotným oznámením žádosti v Obchodním věstníku jsou splněny podmínky stanovené zákonem ve věci stanovení průzkumného území na základě upřesněné žádosti.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že objednávka zveřejnění žádosti žalobce v Obchodním věstníku byla učiněna dne 30.7.2013, k uveřejnění ve věstníku došlo dne 6.8.2013. Dále je ze spisu patrné, že po zrušení rozhodnutí ze dne 21.6.2012, učinil žalovaný úkony ve dne 17.9.2013. Sdělením ze dne 17.9.2013, označeném jako žádost o vyjádření – stanovení zúženého průzkumného území M. V., se žalovaný obrátil na Městský úřad M. a Magistrát M.B. Další sdělení žalovaného ze dne 17.9.2013, označené jako oznámení o zúžení žádosti o stanovení průzkumného území M. V. a omezení okruhu účastníků řízení, bylo zasláno 43 obcím, dalším sdělením ze dne 17.9.2013 bylo oznámeno zúžení žádosti dalším subjektům (B.nad Z., P. K., A.) a dalším samostatným sdělením ze dne 17.9.2013 bylo oznámeno zúžení žádosti dalším 13 subjektům.

Ze spisového materiálu nevyplývá, že by správním orgánem byly činěny jiné úkony. Při jednání u Městského soudu v Praze zástupce žalovaného konstatoval, že ve věci meritorně rozhodnuto nebylo, žalovaný správní orgán musí řešit otázku okruhu účastníků řízení, když účastenství se domáhají i obce, o jejich účastenství má žalovaný, právě s přihlédnutím k zúžení území průzkumného ložiska, pochybnosti.

Jak již bylo výše uvedeno, žalobce se v této věci žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, kterou spatřuje v tom, že žalovaný nerozhodl o jeho žádosti podané dne 14.3.2011 po té, kdy předcházející rozhodnutí ze dne 21.6.2012 bylo zrušeno ministrem životního prostředí rozhodnutím ze dne 18.1.2013 (ve spise se toto rozhodnutí nachází s datem 16.1.2013), ačkoliv zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí již marně uplynuly.

Řízení o žalobách na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a podmínky pro projednání takovýchto žalob, jsou stanoveny v ustanovení § 79-§ 81 soudního řádu správního. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Z výše uvedeného ustanovení je zřejmé, že jednou z podmínek pro věcné projednání žaloby je skutečnost, že žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalovaný správní orgán namítal, že tato podmínka není splněna, zabýval se soud v první řadě splněním této zákonem stanovené podmínky. Po posouzení dospěl k závěru, že tato podmínka je na straně žalobce splněna.

V daném případě bylo řízení vedeno podle správního řádu, který ochranu před nečinností upravuje v ustanovení § 80. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce se u ministra životního prostředí žádostí ze dne 29.5.2013 provedení opatření proti nečinnosti ministerstva domáhal. Skutečnost, že této žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nebylo vyhověno není pro posouzení předmětné otázky rozhodná, když z ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. nevyplývá, že by podmínkou pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu bylo kladné vyřízení žádosti na ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. se může žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu domáhat své ochrany v případě, že : „bezvýsledně vyčerpал“ prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně. Pojem „bezvýsledně vyčerpал“ je nutno vykládat tak, že žádost o ochranu proti nečinnosti, jež byla uplatněna u nadřízeného správního orgánu, byla bezvýsledná v tom směru, že příslušný správní orgán ani přesto, že se účastník správního řízení domáhal takovéto ochrany, ve věci nerozhodl, tedy opatření na ochranu proti nečinnosti bylo vůči správnímu orgánu uplatněno, bylo však uplatněno bezvýsledně, a to proto, že se požadovaný výsledek – vydání rozhodnutí – nedostavil. Z ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. nevyplývá, že by podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, stanovených k ochraně proti nečinnosti u správního orgánu, nebyla vyčerpána tehdy, kdy správní orgán dospěl k závěru, že žádosti (zde podle § 80 správního řádu) nevyhoví. Pro posouzení splnění podmínky vyčerpání prostředků k ochraně před správním orgánem je rozhodné to, zda žalobce před tím, než podal žalobu, se se svým požadavkem na ochranu proti nečinnosti obrátil na příslušný nadřízený správní orgán. Jak je výše uvedeno, žalobce tak učinil. Soudní řád správní neváže žalobní aktivní legitimaci na to, že žádosti o opatření proti nečinnosti je správním orgánem vyhověno.

Soud se tedy dále zabýval otázkou, zda žaloba byla podána důvodně.

Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou upraveny v § 71 správního řádu. Z ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Podle § 71 odst.3 správního řádu v případě, že nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k této lhůtě lze připočítat dobu až 30 dnů v případě, jde-li o případ zvláště složitý (§ 71 odst. 3 písm. a) správního řádu).

V daném případě je nepochybné, že ministr životního prostředí rozhodnutí, kterým k rozkladu zrušil předcházející rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 21.6.2012 a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu (žalovanému) k dalšímu řízení, vydal rozhodl v lednu 2013 (je nerozhodné, zda se tak stalo 18.1.2013, jak tvrdí žalobce nebo 16.1.2013, jak je zřejmé z obsahu spisového materiálu), právní moc nastala dne 22.1.2013. Poté došlo ze strany žalovaného správního orgánu v podstatě k úkonům ve dvou dnech. Jednak to byla objednávka ze dne 30.7.2013, v níž žalovaný správní orgán žádá o zveřejnění zúžené žádosti žalobce v Obchodním věstníku, jednak to byly výše zmíněné úkony ze dne 17.9.2013, jimiž je účastníkům řízení či dotčeným orgánům sdělováno, že došlo ke zúžení původně podané žádosti o stanovení průzkumného území. I kdyby soud akceptoval skutečnost, že v současné době správní orgán činí úkony ke stanovení okruhu účastníků řízení, ve vztahu k obcím, které se účastenství domáhají, je zřejmé, že zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí již marně uplynula.

Na závěru o tom, že došlo k marnému uplynutí zákonem stanovené lhůty, aniž by bylo vydáno rozhodnutí o žádosti žalobce, nic nemění ani skutečnost, že po určitou dobu lhůta neběžela s přihlédnutím k tomu, že „zúžená žádost“ byla publikována v Obchodním věstníku. Z ustanovení § 4a odst. 3 zákona č. 62/1988 Sb. vyplývá, že příjem žádosti o stanovení průzkumného území, která se týká průzkumu ložiska nalezeného za prostředky ze státního rozpočtu, oznámí ministerstvo v Obchodním věstníku. Do 30 dnů od oznámení žádosti je možné podat konkurenční žádost, do té doby není zahájeno správní řízení. V této věci však z ustanovení § 4a odst. 3 zákona č. 62/1988 Sb. nelze dovodit, že by po dobu 30 dnů ode dne oznámení „zúžené žádosti“ v Obchodním věstníku nebylo správní řízení zahájeno. V dané věci je totiž zřejmé, že o žádosti žalobce, a to ve znění zúžení ze dne 12.6.2012, bylo řízení nejen zahájeno, ale o této žádosti bylo rozhodnuto, a to jednak rozhodnutím žalovaného ze dne 21.6.2012, tak rozhodnutím ministra ze dne 16.1.2013. Jen obtížně tak lze učinit závěr o tom, že nebylo správní řízení zahájeno. Analogicky lze dovodit, že po dobu 30 dnů ode dne oznámení této žádosti v Obchodním věstníku lhůta pro rozhodnutí neběžela.

K tomu, co bylo uvedeno je nutno konstatovat, že podle § 81 odst. 1 s.ř.s. soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. I kdyby soud vycházel ze skutečnosti, že lhůta pro vydání rozhodnutí počala běžet 7.9.2013, jak namítal žalovaný ve vyjádření k podané žalobě (jak je výše uvedeno, soud tento názor nesdílí) je zřejmé, že ke dni rozhodnutí soudu i od tohoto data zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula.

Podle § 80 odst. 2 s.ř.s. soud v případě, je-li návrh důvodný, uloží správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. S přihlédnutím k tomu, že soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán je v této věci nečinný, neboť přes uplynutí zákonem stanovené lhůty ve věci dosud

nerozhodl, uložil soud žalovanému, aby o žádosti žalobce ze dne 11.3.2011, ve znění žádosti ze dne 11.6.2012 rozhodl. Lhůtu pro vydání rozhodnutí stanovil soud s přihlédnutím k ustanovení § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, když má za to, že v daném případě jde o věc zvláště složitou, proto žalovanému uložil, aby ve věci rozhodl ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Pro úplnost soud k replice žalobce uvádí, že se neztotožňuje s jeho názorem, že jeho žádost neměla být opakovaně zveřejněna v Obchodním věstníku. Je zřejmé, že původně podaná žádost byla další žádostí ze dne 11.6.2012 podstatně omezena v tom směru, že došlo k výraznému zmenšení území, ve vztahu k němuž se žalobce domáhal stanovení průzkumného území. Bylo proto na místě, aby tato nová skutečnost byla publikována v Obchodním věstníku, neboť smyslem a cílem této publikace je informace veřejnosti, popř. jiných v úvahu přicházejících žadatelů, o tom, že probíhá řízení o žádosti, která se domáhá stanovení průzkumného území určitého konkrétního rozsahu. Jak však bylo výše uvedeno, skutečnost, že došlo k uveřejnění v Obchodním věstníku, neměla vliv na posouzení důvodnosti podané žaloby, neboť soud má za to, že v důsledku publikace „zúžené žádosti“ žalobce mohlo dojít k tomu, že po určitou dobu lhůta pro vydání rozhodnutí neběžela.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení bylo přiznáno. Náklady řízení představují odměnu advokáta za 3 úkony právní služby – příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast při jednání u soudu (§ 7, § 9, § 11 vyhl.č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), 3x režijní paušál po 300,-Kč, celkem tedy 10.200,-Kč. K této částce náleží žalobci daň z přidané hodnoty ve výši 2.142,-Kč, když zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem odměna za zastupování představuje částku 12.342,-Kč. Žalobci dále náleží právo na náhradu soudního poplatku, zaplaceného z podané žaloby v kolcích ve výši 2.000,-Kč. Celkem tedy náklady řízení představují částku 14.342,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11.února 2014

JUDr.Hana Veberová
Předsedkyně senátu

poznámka- opravným usnesením ze dne 3.3.2014 č.j. 11 A 131/201-43 byla opravena chyba v počtech ve vztahu k výši nákladů řízení